

سه شنبه 18 مرداد 8 رمضان 9 اوت

وفات حضرت خدیجه کبری(س) در سال دهم بعثت...

وفات حضرت خدیجه کبری(س) در سال دهم بعثت

اُمّ المؤمنین، حضرت خدیجه کبری(س) دختر خویلد بن اسد بن عبدالعزی نخستین همسر رسول خدا(ص)، از زنان شریف، اصیل و نامدار عرب و اسلام می باشد. وی با این که در عصر جاهلیت، در مکه معظمه دیده به جهان گشود و در آن شهر قبیله گرا و طایفه مدار رشد و کمال یافت، در عفت، نجابت، طهارت، سخاوت، حسن معاشرت، صمیمیت، صداقت، مهر و وفا با همسر، کم نظیر بود و وی را در آن عصر، طاهره و سیده نساء قریش می خواندند و در اسلام یکی از چهار بانویی که بر تمام بانوان بهشت فضیلت و برتری دارند، شناخته شد و جز دختر ارجمندش حضرت فاطمه زهرا(س)، هیچ بانویی این مقام و فضیلت را نیافت.

وی پیش از ازدواج با رسول خدا(ص)، در آغاز با هند بن بناس تمیمی، معروف به "ابوهاله" و پس از وی با عتیق بن عابد مخزومی ازدواج کرد و از هر دوی آن ها دارای فرزند شد. پس از مرگ همسر دوم، خدیجه کبری(س) با درایت و خردمندی خویش صاحب دارایی فراوان شد و کاروان های متعددی برای بازرگانی به راه انداخت.

حضرت محمد(ص) که پیش از بعثت، بنا به سفارش عمویش ابوطالب(ع) در یکی از سفرهای کارگزاران خدیجه شرکت کرد و سود فراوانی نصیب وی نموده بود، علاقه خدیجه را به خویش جلب و زمینه ازدواج با وی را فراهم کرد.

خدیجه کبری(س) در چهل سالگی با امین قریش، حضرت محمد(ص) که در سنّ بیست و پنج سالگی بود ازدواج کرد و زندگی شرافتمندانه و اصیلی را پایه ریزی کردند، که در تاریخ بشریت بی همتا و بی مانند است.

خدیجه کبری(س) به پیامبر(ص) عشق و علاقه ویژه ای داشت و هنگامی که آن حضرت مبعوث به رسالت شد، تمام توان و دارایی های خویش را در اختیار آن حضرت گذاشت، تا در راه اسلام و باروری آن هزینه کند. او نخستین زنی بود که به آن حضرت ایمان آورد و در این راه مشقت ها و آزارهای فراوانی از سوی قریش و اهالی مکه متحمل گردید.

وی تا زنده بود، در تمام صحنه ها یار و یاور رسول خدا(ص) و موجب تسلی قلب شریف آن حضرت بود و در روزگار سخت تبعید در شعب ابی طالب، هیچ گاه آن حضرت را تنها نگذاشت و با تمام وجود از وی پشتیبانی و نگه بانی می کرد.

سرانجام این بانوی فداکار، پس از يك عمر تلاش و کوشش و 25 سال خدمت به رسول گرامی(ص) و دین مبین اسلام، پس از بازگشت از محاصره قریش در شعب ابی طالب به مکه معظمه، در دهم رمضان سال دهم بعثت، جان به جان آفرینان تسلیم و روح مطهرش به اعلی علین عروج نمود.

پیامبراکرم(ص) در مدت کوتاهی، دو یار و پشتیبان خویش، یعنی عمویش ابوطالب و پس از وی، خدیجه کبری(س) را از دست داد و از این باب، بسیار اندوهگین و ماتم زده بود و روزگار سختی را پشت سر می گذاشت. به همین جهت، آن سال را "عام الحزن" [سال اندوه] نامیدند.

پس از غسل و کفن بدن مطهر خدیجه کبری(س)، پیامبر(ص) وی را در حجون مکه به خاک سپرد.

خدیجه(س) در خانه پیامبر(ص) دارای دو پسر به نام های قاسم و عبدالله [معروف به طیب و طاهر] و چهار دختر به نام های زینب، رقیه، ام کلثوم و حضرت فاطمه زهرا(س) گردید.

پیامبر اکرم (ص) در شأن همسرش خدیجه (س) فرمود: سوگند به خدا، پروردگار کسی را بهتر از خدیجه نصیبم نکرد. زیرا در حالی که مردم، کفر می ورزیدند، او به من ایمان آورد؛ در حالی که مردم تکذیب می کردند، او مرا تصدیق کرد؛ در حالی که مردم محروم کرده بودند، او با دارایی های خود با من مساوات کرد و خداوند از او به من فرزندان عطا کرد، که از سایر همسرانم چنین موهبتی نصیبم نشد.

وصول نخستین نامه کوفیان به امام حسین(ع) در سال 60 هجری قمری

شهر کوفه، در عصر امام حسین(ع) از شهرهای تازه تأسیس و پرجمعیت عراق و جهان اسلام بود و بیش از چهار سال مقرر خلافت امام علی بن ابی طالب(ع) و کانون شیعیان مخلص و وفادار آن حضرت به شمار می آمد. مؤمنان و دوستداران اهل بیت(ع) در این شهر، در پیروی از امامان معصوم(ع) و فداکاری در راه اهداف آنان، همیشه پیش تاز و پر تحرك بودند؛ گرچه وجود افرادی دو چهره، منافق و سست ایمان در میان آن ها، در مواقع حساس و خطرناک، زیان های زیادی متوجه اهل بیت(ع) نمود، ولی با این حال، شیعیان و محبان اهل بیت(ع) در این شهر، همیشه مورد توجه اهل بیت(ع) و حساسیت دشمنان اهل بیت(ع) و زمامداران غاصب عصر خویش قرار داشتند.

اهالی کوفه پس از آن که از هجرت اعتراض آمیز اباعبدالله الحسین(ع) از مدینه منوره به مکه معظمه با خبر شدند، انجمن های چندی برگزار کرده و به این نتیجه رسیدند که آن حضرت را به کوفه دعوت کرده و وی را یاری دهند و بار دیگر شاهد عدالت علوی، از سوی امام حسین(ع) در این شهر باشند.

آنان، نامه هایی برای امام حسین(ع) نوشته و وی را به کوفه دعوت کردند. اسامی برخی از امضا کنندگان نامه ها عبارت بود از: حبیب بن مظاهر، سلیمان بن صرد، مسیب بن نجبه، رفاعه بن شداد، شیبث بن ربعی، حجار بن ابجر، عبدالله بن وال، یزید بن حارث، عروه بن قیس، عمرو بن حجاج و محمد بن عمر تمیمی.

برخی از آن ها از یاران معروف حضرت علی(ع) و در رکاب آن حضرت بر علیه دشمنانش جنگ ها و نبردهایی کرده و هم اینک قصد یاری فرزندش امام حسین(ع) را نمودند.

به هر روی، نخستین نامه کوفیان در دهم ماه مبارک رمضان سال 60 قمری به دست امام حسین(ع) رسید و از آن پس نامه های فراوان دیگری پی در پی به محضر آن حضرت ارسال می شد. در برخی از این نامه ها آمده بود: اما بعد، باغ های کوفه سبز و خرم گشته و میوه های آن رسیده است. هرگاه اراده ات تعلق گرفت، با لشکریان پیروزت به سوی ما بیا.

در نامه دیگر آمده بود: اما بعد، با سرعت و به زودی به سوی ما حرکت کن که همه چشم انتظار تویم و به غیر تو کس دیگر را نمی خواهیم.

امام حسین(ع) در آغاز، سکوت اختیار کرد و پاسخی به نامه های کوفیان نداد، تا این که نامه های آنان به حدود دوازده هزار عدد که پای هر يك از آن ها را چندین نفر و یا ده ها نفر امضا کرده بودند، رسید. در آن زمان به آنان پاسخ مثبت داد و درخواستشان را پذیرفت.